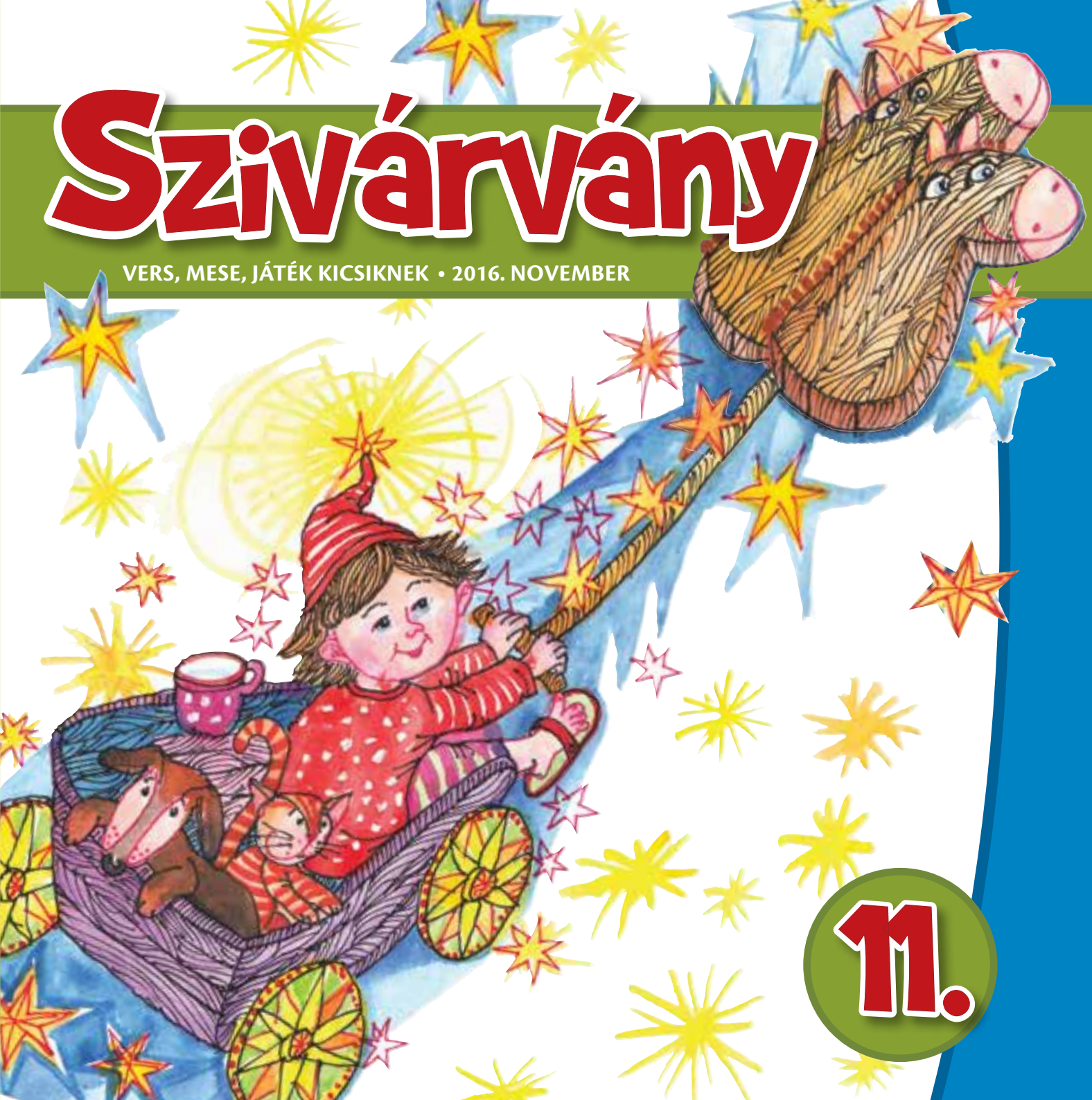

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2016. NOVEMBER

11.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Látogató

Lépeget már november,
szürkül a szakálla,
a harmatos ösvényt már
reggel óta járja.

Rózsabogyót szedeget,
benéz minden házba,
megnézi, hogy ropog-e
a tűz a kályhában.

Melegedni nem marad,
két hete van hátra,
mert a konok december
már bökdösi hátba!

KISS LEHEL
Őszi sóhaj

De jó volna nem fázni,
Ülni nyakig nyárban,
S csúszdázni, vagy akármi...!
De most köd leng, sár van.

Árva lesz a játszótér,
Haj, hónapokhosszat.
Aki virgonc, csak a szél:
Hintát nyikorogtat.

Ha hintázik, hintázzon!
Én csak egytől félek:
Ha eljövök majd nyáron,
Már bele se férek.

BALÁZS IMRE JÓZSEF

Felfedező

Lépegetek a két kezemen,
A kertemet újra felfedezem.
Fent van a fű, és lent van az ég,
Fent van a labda, a föld csupa kék.

A fű próbálja a tenyerem bökní,
Tűsifrizurám a földet söpri,
Mezítláb lépek a felhőkre,
Mielőtt a világ feldőlne.

LÁSZLÓ NOÉMI

November

A lepke fél,
a hangya fél.
Zizeg a gesztenyelevél.
Szél rezgeti a szürke ágat,
a maradék lomb belesápad.
A fák alatt
alszik a pad.
Álmában epret válogat.
A piros halom éig ér,
reggelre belepi a dér.
A fű vacog,
a pók vacog.
Hunyorognak az ablakok.
A nap csukódó égi szem,
eső kopog az ereszen.

KISS LEHEL Nyugtató

Hogy a vihar ne riasszon,
éneklek neked.
Hogy a sötét ne rémítsen,
fogom a kezéd.
Kerge szél hogy meg ne fújjon,
ölebe veszek én,
s elszunnyadunk, mint a Hold
egy felhő peremén.

FODOR SÁNDOR

Száll az illat

Csipike már tapasztalta: vannak illatok, amelyek csak akkor bódítják el az arra járókat, ha forrásuk közelébe érkezik. Ilyen például az ibolyavirágé. A vadrózsáé – ha már virágokról van szó – a szellő is felkapja, és távolabbra is el-elsodorja. A jégeső illata kellemes – de vészjósló. Ezt a vihar szele hömpölygeti maga előtt.

Valamennyi illat közt talán a mézé a legerősebb. Terjed, mint a jólét híre – vagy a bűdösség – akkor is, ha nincsen szellő.

Erre gondolt Csipike, miközben törülközőjével a forrás felé ballagott első mézillatú álma után.

Miután visszatért, szokása szerint kiült egy kicsit a küszöbre: úgy érezte, mintha újjászületett volna a friss hideg víztől, a jó levegőtől, miközben Madár szokásos reggeli énekét küldte az ég felé. Azért oda, hogy fel ne ébressze Tiptupát.

Pedig Tiptupa már ébren volt. Ült az ágyban. Nem sepet, nem takarított, nem szellőztetett. Ült, és nézte az émelyítő illatot árasztó hordókat. Arra gondolt, hogy ez túlságosan jól sikerült.

Felkelt, kinyitotta az ablakot, és miközben jóízűt szippantott a friss levegőből – megpillantott valamit. Valamit, amit Csipike nem

láthatott, mert a küszöb ellenkező irányban volt.

Tiptupa egy hatalmas medvét látott. Két lábra állt a tisztás szélén – és feléjük szimatolt. Közben mancsával orrát-szemét csapkodta.

Zimi-Zumi-Csergeberge és még sok száz társuk igencsak tudta, hogy őkelme nagyon szereti a mézet. De azt is tudták, hogy nem

szereti, ha a méhek az orrát csipkedik, mert az nagyon fáj neki – és azt se, ha a szemhéját, mert akkor bedagad, és ő minden tuskónak nekimegy.

Végül mackó úgy látta, jobb, ha nem erőlteti a dolgot. Hagyta a mézillatot, és bevágott a sűrűbe, hogy szabaduljon parányi üldözőitől. Tipetupa azonban félelmében nem tudott elmozdulni az ablaktól.

– Hát te? – csodálkozott Csipike, hogy kedves feleségét az ablaknál látja, amikor behozta a mosakodáshoz szükséges vizet.

– Jaj, Csipike – fordult hozzá rémülten élete párja. – Én úgy félek! De úgy! – és mutatta.

Reszketett. Csipike bátran kihúzta magát:

– Egyet se félj, kedves feleségem, Tipetupa, amíg engem látsz!

– Igen, de én a medvét is láttam! Errefelé szimatolt!

Csipike nyugodt maradt – és méltóságteljes.

– Békés szomszéd. Ne törődj vele.

– De hátha ránk ront? A méhek haragusznak rá, túlságosan szereti a mézet! Én nem tudtam, hogy ekkora bajt okozhat a méz! Mi lesz, ha megtámad bennünket ez a hatalmas medve?

– Akkor se félj. Tüskét szúrok a talpába, ha netán – ölelte át Csipike bátorítóan a riadt kistündért. – Ám te azért se félj, mert egyáltalán nem valószínű a netán. Tudod mit? Megkérem Madárkát, hogy röppenjen hozzá, és tudakolja meg a szándékát. Nyulat nem küldhetem, fél tőle.

– Fél? – csodálkozott Tiptetupa. – Pedig Nyúl olyan nagy!

– Hiába. Nyúlnak az a foglalkozása, hogy rettegjen. A szomszéd pedig szívesen reggelizik nyulat, ha adnak neki.

Csipike derűs nyugalma elűzte Tiptetupa rettegését. Már nem reszketett, de egy kicsit kíváncsi volt:

– Tényleg meg tudnál védeni? – kérdezte Csipikétől.

– Meg én. Ha jön a medve...

– Mondjuk más. Mert nemcsak Medve van a világon!

– Biza. Kukucs is eszi a mézes mogyorót, de tőle nem kell félni.

– Én nem őrä gondolok, hanem valami nagy veszedelemre. Mivel védnél meg engem?

– Mivelhogy bátor vagyok – húzta ki magát Csipike, de Tiptetupa nem nyugodott meg egészen.

Félt. Továbbra is félt. Kitől? Mitől?

Talán a méz bódító, szelíden terjedő illatától. És a netántól. A mivelhogytól. Mindentől.

Szabó Beáta, Seprőd

A ti Csipikétek

Bálint Kata, Marosvásárhely

BALAJTHY FERENC

Teától a tejútig

Alszanak már rég a házak,
Elnyúltak az árnyak is.
Már a Hold sem olyan lázas,
Ágyikómnak párja nincs.

Alszik velem falu, város,
Pihennek a verebek.
Álmomban csak teát kérek
És pirítós kenyeret.

De ha új Nap szikrázik rám,
Meg nem állok, csak futok.
S ha pompás a világítás,
A Tejútig is eljutok!

JANCSIK PÁL

A Göncöl szekerén

Az ott fenn a Göncölszekér,
a kereke ezüstfehér,
csillagokból van a rúdja,
de nincs lova, ami húzza.

Itt a Pejko, itt a Ráró,
a két tüzes, gyors csodaló,
befogom a Göncöl elé,
úgy vágatunk hazafelé.

A Tejúton véges-végig
csillagpor száll föl az égig,
jó nagyokat kurjongatok,
ostorommal pattogtatok.

CSEH KATALIN

Ködkisasszony

Ködkastély, ködkastély,
ködkisasszony benne él.
Ködablakban könyököl,
várakozást örököl
ködanyától, ködapától,
s pirkadati ködvarázstól.

Ködszobában hárfa peng,
huzat van, ködfüggöny leng...
Ködfolyosón szél andalog,
ködkisasszony fénykalapot
álmodik, holdsugárból fontat,
mit majd büszkén hordhat.

Ködkisasszony ködbe lopózik,
éj sűrűjében hallgatózik...
Ködből van a szíve, lelke:
csönd-csillámmal telis-tele.

**Ködben alig látunk.
Válaszd ki, és kösd össze
ködkisasszonyt a saját
ködképével.**

SZILÁGYI TOSA KATALIN rajzai

Rémusz, a fagomb

– Samu, ne zörgesd már azt a gombosdobozt! – morgolódott anya.

– Jaj, anya, nem zörgés ez, a gombok énekelnek. Kórusban – tette még hozzá Samu nyugodtan.

– Akkor most menjenek ezek a gombok a te szobádba koncertezni, jó? – így anya.

Erre Samu, mint egy zenebohóc, elmasírozott a szobájába. A gombok rajongtak érte, és Samu is szívesen játszott velük. Glédába állította őket, korra, színre, rangra való tekintet nélkül. A pettyes, a csigabigás, a csillogó mentegomb, de még Generális, egy katonai zubbony gombja is boldogan kerekedett Samu markában.

Volt egy közös titkuk: amikor nem látta senki, még a nagy barnamaci sem, Samu óvatosan a szájába vette őket. Volt, hogy egyenként, volt, hogy egyszerre többet is. A kis gombok ilyenkor moccanni sem mertek. Inkább azon igyekeztek ezek a semmi kis korongok, hogy jó ízük legyen. Ez sikerült is néha: a zöld gomb mentaízű, a piros meg málnaszörp ízű lett. A fehérnek forrásvíz vagy aludttej íze volt.

Mondom, ezek a gombocskák nagyon szerettek volna gazdájuk kedvé-

ben járni. Ha pöcögtette őket, megpróbáltak minél nagyobbat ugrani. Egyszer Sztaniol, az apró vasgomb akkorát ugrott, hogy még mindig keresik.

– Itt vagyok! Itt fönny, a lámpaernyőn! – óbégat a gombocska azóta is, de senki sem hallja.

Sztaniol ettől bánatos kissé, de kárpótolja a kilátás onnan fentről. Magasabban trónol, mint Samu bármelyik játéka, és ez vigasztalja.

Samu minden gombbal szívesen játszott, igen, minddel. Egyet kivéve. Amikor először nyitotta ki a gombosdobozt, felsikoltott:

– Bogár!

Pedig csak Rémusz volt, a tenyérnyi, fekete fagomb. Samu első ijedtségéből felocsúdva még ezt is mondta:

– Anya, milyen csúf ez a gomb!

Ettől Rémusz szívében percegni kezdett a bú szúja. Sóvárogva hallgatta a többi gomb viháncolását, még összezőrrenéseiket is, s azokat a lázas esti beszámolókat. Csendesen lapult a dobozban, mégis nemegyszer gúny tárgya lett:

– Mit játszottál ma, Rémusz? – kérdezte Fülel, a pimasz fületlen gomb.

– Mit, mit, hát CSENDKIRÁLYOZOTT! – felelt egy vásott párnagomb, s felhangzott a fékevesztett hahota.

– Hány gyereket rémusztattél ma meg? – gonoszkodtak a gombok.

Rémusz pedig nem válaszolt, csak a szű percegése hallatszott belőle.

Anya közben már megbánta, hogy elzavarta kisfiát, s bejött a gyermekszobába.

– Tudod-e, hogy másképpen is dalolnak a gombok? – kezdte.

– Hogy? – csillant fel Samu szeme, s még idejében kicsempészte a szájából Fehérkét, az inggombot.

– Várj csak, megmutatom. Hm, ez pont jó lesz – azzal a tenyerére emelte Rémuszt.

A fagomb a váratlan örömtől aléltan hevert. Túrte, hogy anya cérnát fűzzön bele, majd megpörgesse, s hirtelen meghúzza a cérna két végét. És akkor valami csodálatos történt! Rémusz dúdolni kezdett. De olyan gyönyörűen,

mélyenzengőn, hogy a többi gomb csak bámulta.

– Ez micsoda? – tipegett be Sára.

– Ez, szívem, egy bűgőcsiga – felelt anya.

– Szép bűgombcsiga – pötyögte Sára, és megcirógatta a fagombot.

Azóta a gombok felnéznek Rémuszra, aki szívesen ad bűgőleckét bárkinek. Mégis attól a legboldogabb, hogy Samu mindig vele, csakis vele szeret bűgőcsigázni.

TÓTH ÁGNES

Kökény- gyöngy

Hajnalban november
már a fagyot hozza.
A kék szemű kökényt
dérrel porcukrozza.
Úgy ragyog a bokron,
mint a zafír kékje.
Erdei tündérek
gyönyörű nyakéke.

Miből fűztük
a tündérek nyakékát?
Kösd össze a
gyümölcsöt a nevével.

HOMOKTÖVIS

MOGYORÓ

MAKK

CSIPKEBOGYÓ

KÖKÉNY

SZEDER

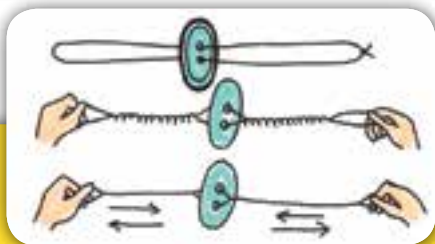
SZŐCS MARGIT

Próbáltál már?

Homoktövis ágaira
korallgyöngyöket fűzni?
Ördögszekér rúdja mellé
két paripát befogni?
Vékonszálú őszi szellőt
gomolyagba tekerni?
Vihar nyíló köpenyére
villámzárat felvarrni?

Fűzz termés-gyöngyöt:
rajzban és igaziból is.
Milyen szép, színes!

GOMB-JÁTEKOK

Így fűzd át a gombon a cérnát, forgatva csavard fel, majd húzogasd a bűgattyút.

Fándly Enikő tanító néni osztálya a nagyváradi D. Cantemir Iskolában mécseseket díszített gombbal.

Sokféle dísz, játékot készíthetsz gombból, de tanuld meg azt is, hogyan kell a ruhádról leszakadt gombot felvarrni!

P. BÜZOGÁNY ÁRPÁD

Tele van minden

Negyedik napja hull az eső,
tele van már az úton
minden gödör, tele az árok
és a vödör a kúton,

megtelt már a csizmám is vízzel,
ennél több hová férhet?
Nincs annyi kád,
se cseber – minden
megtelt, akárhogy méred!

Mi lesz a többi esővízzel,
hová folyik el vajon?
Holnaptól már járni se tudunk
másképpen – csak tutajon.

Színezd
ki a rajzot.

Vízen járnak

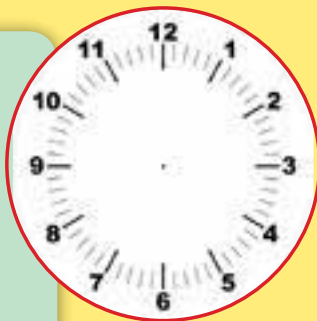
Írd a járművek
mellé a nevüket.

LÁNGI PÉTER

Óra

Tiki-tak télen, nyáron,
mutató mozdul, három.
Egyik lomhán kapaszkodik,
iparkodik a második,
s a harmadik gyors, mint a csík.

9:10

11:35

12:25

Hány óra? Rajzold be a mutatókat
a digitális órákról leolvasott idők szerint.

SZÓCS MARGIT

Nyugalom

Esteledik.
Szundít a pillanat
az időbazárban –
mint gólyák a gályán
vagy múzsák a zsákban.

KAKUKKOS ÓRA

CSÖRGŐÓRA

TORONYÓRA

HOMOKÓRA

ZSEBÓRA

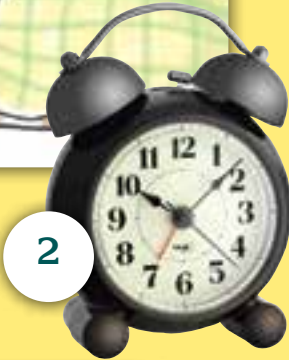
NAPÓRA

DIGITÁLIS ÓRA

KARÓRA

STOPPERÓRA

Írd az óra neve elé a számát, és ferd zöldre a pöttyöt
a ma is használatosak, pirosra a régiek mellett.

2

3

4

5

7

6

8

9

DÖME ZSÚZSA

Ha zsákom lenne

Zsákom lenne, nem bánnám.
Mi mindenre használnám!
Tennék bele gesztenyét,
sütőtököt, berkenyét,

teletömném almával
vagy szénával, szalmával,
s tologatnám talicskán.
Zsákba raknám fabicskám.

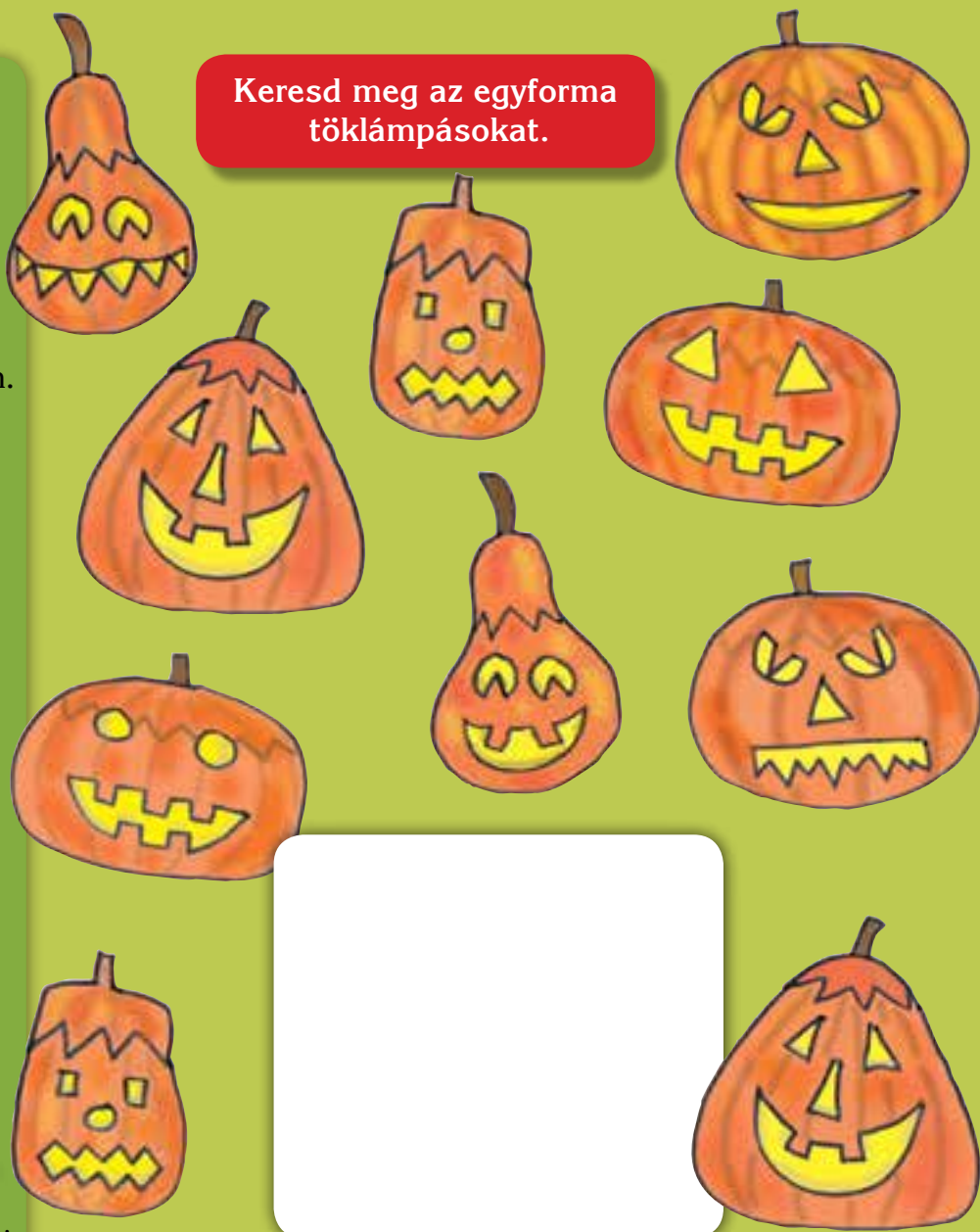
Zsákommal én játszanék.
Zsákba bújnék – látszanék?
Kifordítom – hátizsák.
Vállra vetve kész iszák*.

Álmélkodott is Izsák*:
Minő menő ez a zsák!
S mint sóhajt fel Izsákfa*?
De jól jönne pár zsák fa!

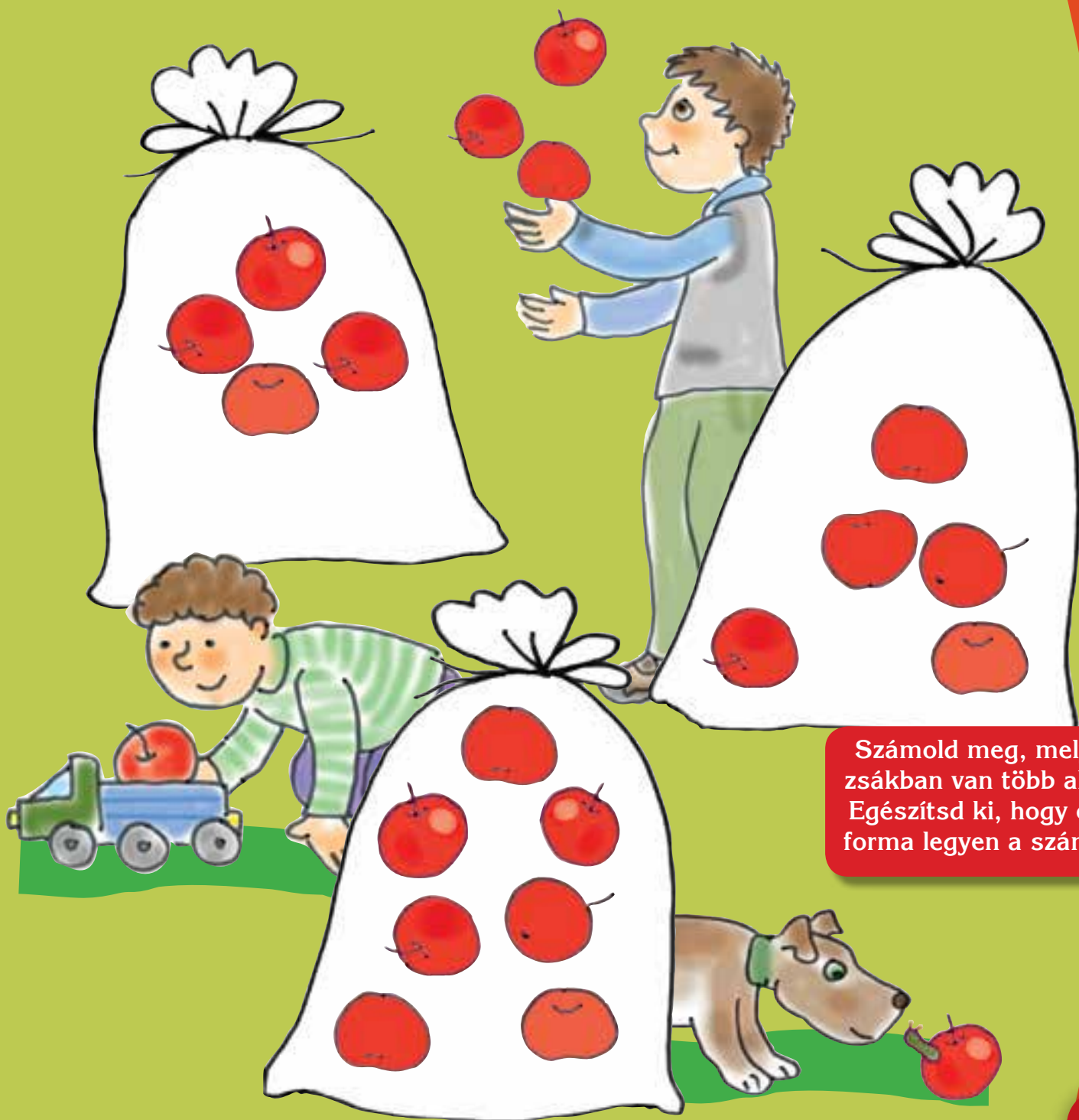
.....
* iszák – bőr átalvető

* Izsák, Izsákfa – magyarországi
falunevek

Keresd meg az egyforma
töklámpásokat.

Rajzolj töklámpást, s ha sikerül, felnőtt
segítségével faragd is ki igazi tökből.

Számold meg, melyik zsákban van több alma. Egészítsd ki, hogy egyforma legyen a számuk.

Advent

Idei adventi naptárunk ötletét **Szodorai Melinda tanító néni szilágysomlyói osztálya** adta. A különálló lapot ragaszd vastag kartonra, majd vágd ki a korongot, és akaszd az ablakkilincsre. Kérd meg édesanyát, vásároljon 28 facsipeszt: ezek lesznek a gyertyák, amelyek rendre fellobbannak az adventi várakozás minden estéjén. Lángocskájukat a 21. oldalról vágd ki, ragaszd a facsipesz száraira, és csíptesd a korongra. Ha nincs csipesz, a kör szélére is ragaszthatod a lángocskákat. Mire csupa gyertya lesz a karton pereme, igazi gyertyafénnyel, békével, örömmel eljön hozzátok a Kisjézus.

László Katalin,
Marosvásárhely

Kovács Júlia és Szucher Zsuzsa óvodásai a marosvásárhelyi Pedagógiai Líceumban kartonhengerekből építettek fenyőcskét, amely egyúttal a csoport adventi naptára is volt. Kollázs-koszorújukat is kartongyertyák díszítették.

Ötvös László Csaba,
Marosvásárhely

Pajti

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kisváros, a kisvárosban egy paplak, a paplakban egy kölyökkutya: Pajti.

Pajti nagyon mozgékony és kíváncsi kölyökkutya volt. Látni akarta, hogy mi lapul a mohos kő alatt, tudni akarta, hogy mit ír a friss újság, és két lábra állva még a vizesvödörbe is belekukucskált.

Mikor nagyobb kutya lett, naphosszat az utcát leste a kerítés résén át. A kaput csukva tartották, ám Pajti rájött, hogy ha kitartóan ugrál, akkor előbb-utóbb ki tudja nyitni a kilincset a mancsával. Addig-addig próbálkozott, míg a kapu kitárult, és ő az utcára osonhatott.

Mohón megszaglászta a templom meg a paplak falát, szemrevette a platánfák törzsét, megvizsgálta a parkoló autók kerekét.

– Ojjé, a nemjója! Ez az én gazdám autója! – dobbant nagyot a szíve egy kék autó mellett. Menten odaheveredett az autó oldalához. Elhatározta, hogy bárkivel szemben megvédi. Abban a pillanatban két barátságatlan, nagy kutya fordult be az utcáson.

– Ojjé, ez nem lagzi, fussunk, komám, Pajti! – pattant fel Pajti, és villámgyorsan

beporzott a paplak kapuján. A két kutya csak a hűlt helyét szaglászhatta.

Egy alkalommal vendégség volt a paplakban. Pajti szívébe zárt egy Orsi nevű kislányt, aki egész este Pajtikámnak szólította őt, és a viszketős hátát vakargatta. Mikor a vendégek szedelőzködni kezdtek, Pajti hozzájuk szegődött, és udvariasan hazakísérte őket. Megvárta, míg Orsi becsukta a nagykaput, csak aztán indult visszafelé. Már majdnem a paplakhoz ért, mikor az utca végében feltűnt a múltkori két kutya. Még barátságatlanabbnak és még nagyobbak tűntek, mint először.

– Ojjé, ez nem lagzi, fussunk, komám, Pajti! – lódult Pajti kutya, és hazáig meg sem állt. A két kutya hiába rohant utána.

Néhány nap múlva Pajti elhatározta, hogy meglátogatja Orsit. Gyakorlattan kinyitotta a kaput, és elindult az ismerős ház felé.

Orsinak csak a nagymamája volt otthon. Éppen ebédet főzött.

– Teremtőm, a tiszteletesék kutyája! – csapta össze a kezét, mikor meglátta Pajtit. – Mit keresel te nálunk?

Pajti válasz helyett besétált a konyhába.

– Orsikát keresed? – hűledezett a nagymama. – Ő most iskolában van!

– Iskolában? ...Vajon melyik szobában van az iskola? – szaglászott Pajti, és körbekeresgélte az egész lakást. Orsit meg az iskolát sehol sem találta.

– Orsi nincs itthon, kutyuskám! Nincs itthon! – tipegett utána a nagymama.

Pajti erre leült a konyhakőre. Jólnevelten üldögélt egy kicsit, aztán vakkantott valami köszönésfélét, és kikocogott. A nagymama hitetlenkedve nézett utána.

Pajti hazafelé vette az irányt. Ám alig tett néhány lépést, ismerős szag ütötte meg az orrát.

– Ez Orsi szaga! Orsié!

S valóban, a túloldalon ott jött Orsi, a tízórai-ja maradékát majszolgatva.

– Pajtikám! – kiáltotta, és nagyot szökkent Pajti felé.

A háta mögött abban a pillanatban megjelent a két barátságtalan kutya. Pajti valami olyat érzett, hogy: „Ojjé, ez nem lagzi, fussunk, komám, Pajti!” – ám a lába mégsem a paplak irányába, hanem egyenesen Orsi felé vitte. Orsi rémülten állt, moccanni sem mert. Pajti érezte, hogy a két kutya erősebb nála, elővette hát az eszt. Egyetlen ugrással kikapta Orsi

kezeiből a sajtos zsemlét, és odapenderítette a kutyák elé. Azok mohón rávetették magukat a koncra.

– Inkább adni, mintsem kapni, tűnjünk innen, komám, Pajti! – bökött nagyot Orsi lábán Pajti, s futottak hazáig, mint a ferge-
teg.

...Miért, miért nem, a két félelmetes kutya nem mutatkozott többé a környéken. Talán megéreztek, hogy Pajtiban olyan furfangos ellenfélre akadtak, aki kettőjükkel is elbá-
n-
banik.

Pajti hűséges nagykutya lett, és még ma is a paplakban él. Ha arra jártok, szólítsátok úgy, hogy Pajtikám, és vakargassátok meg a viszketős hátát, mert azt még mindig nagyon szereti!

LÁZÁR ERVIN

Mackó

Tulajdonképpen nem is a mi kutyánk volt. Inkább a házé, ahova költöztünk.

Megjött apám levele a pesti kollégium-ba: „Elköltöztünk, ezután már ne Sárszentlőrincen keress bennünket, két állomással korábban szállj le a vonatról, és Tüskésre gyere haza.” Elmagyarázta a levélben pontosan, hogy melyik házban keressem őket; nem volt nehéz, négy-öt házból állt az egész pusztá. És itt következett Mackó: „Kérlek,

hogy legközelebb ne bejelentés nélkül gyere, mert a házzal együtt egy kuvasszal is gazdagodtunk, akkora, mint egy borjú, és igen vad természetű. Írj, kimegyek eléd az állomásra.”

Persze nem írtam. Az az igazság, hogy megfeledkeztem a kutyáról. Az állomásról boldogan ballagtam az országúton. Nagyon szerettem az elhagyatott vidék éjszakai neszeit, a felhők között bujkáló holdat, a kukoricatáblák sejtelmes zizegését, a kövek roppanását a talpam alatt és a nagy tágasságot, amit a város körengetegében sohasem érez az ember.

És akkor villámcsapásként eszembe jutott: a kutya! Na, most mi lesz? Megtaláltam a házat, bent állt egy drótkerítéssel övezett nagy

kert mélyén, ablakai sötétek. Tétovázva álltam a rozzant léckapu előtt, s aztán azt gondoltam, lesz, ami lesz. Benyitottam. A kapu nyikordulására egy fehérülő árny magasodott föl a ház mellett. Mi az, hogy borjú! Mint egy elefánt – gondoltam ijedten, és rissz-rossz bőrröndömet magam elé kaptam, mint egy pajzsot. Legalább ugatna ez a dög! De nem ugatott, rakéta-sebességgel megindult felém, még kiáltani sem volt időm, már ott volt, megszagolt – és vadul ugrálni kezdett.

Ahogy felocsúdottam az ijedségből, rájöttem, hogy örül. Nekem! Akit az életben sohasem látott. Akinek szüleit, testvéreit is mindössze egy hónapja ismeri.

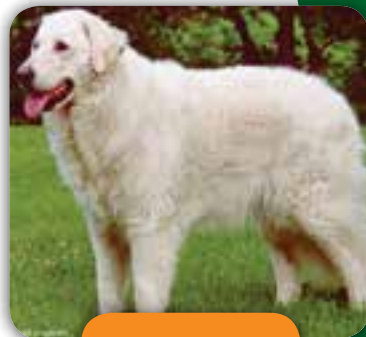
Boldogan zörögtem az ablakon. Nagy-papa álmosan kinézett, és rögtön azt kérdezte: „A kutya?” Oldalt mutattam, láthatta, hogy ott áll Mackó, és csóválja a farkát. „Megismert?” „Úgy látszik” – mondtam, de azóta is sokat gondolkoztam rajta, honnan érezte meg, hogy új gazdája családjához tartozom. Ha ugyan gazdájának érezte apámat. Hiszen előbb lakott ott, mint mi. Gondolhatta azt is, hogy ő a gazda, és mi vagyunk a befogadottak.

Ezért nem ment el a régi gazdájával. Azt mondják, hogy vannak állatok, amelyek elsősorban nem a gazdájukhoz, hanem a házhoz ragaszkodnak.

Ilyen a macska, és a kutyák közül a kuvasz.

PULI

KUVASZ

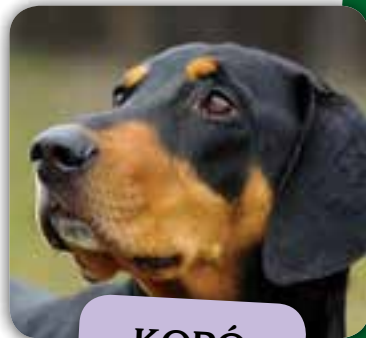
TACSKÓ

KOMONDOR

MAGYAR VIZSLA

KOPÓ

Ügyesedjünk

Ez már nem tejes! Érett, sárga kukoricacsöveket szőttek, ragasztottak **Czirmay Júlia** tanító néni dési kisdíákjai.

Bartha Denise tanító néni **tordaharasztoni** osztálya lilás-deres őszi lombot ragasztott a kézformájú fára.

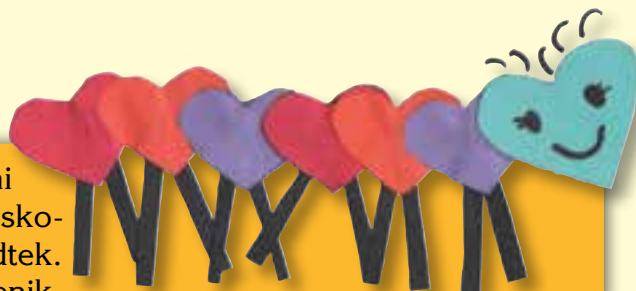

A **marosvásárhelyi S. Duicu Iskolából** **Fülöp Izabella Tünde** tanító néni küldte el osztályának papírral bevont palack-töklámpásait.

Dióhéjból, kartonból egy sereg játékot készíthettek, akár csak **Nagy Lenke** ivói tanítványai.

János Erzsébet tanító néni kisdíákjai a **szatmárnémeti Bălcescu–Petőfi Iskolából** csupa-szív százlábút küldtek. Mi is ilyenek vagyunk – üzenik.

Kuzsma Andrea csoportja a nagyvárad
Szent László Óvodában kartontányérből
készített Márton-ludat.

Székely Edit osztálya
a négyfalusi Zajzoni
Rab István Líceumban
cakkos ollóval vágta
ki a faleveleket.

Ilyés Mária tanítónő
szilágycsehi osztálya
papírcsíkokból ragasz-
tott tollat a lúdra.

A „szőttes” almát
Szigeti Éva zabolai,
a szitával festett **László**
Mónika és Szabó Júlia csíkdán-
falvi tanítványai készítették.

Mohából, fakéregből készült
a hatalmas őszi kép **Kolcsár**
Katalin csoportjában az egeres-
gyártelepi óvoda falára.

Gergely Erika és Farkas
Andrea óvó nénik cso-
portja a kolozsvári Hárs-
faillat Óvodában festett
csigaházakkal díszítette
Csigabiga ünneplőjét.

Szárnybontó

Levéltestvéreimmel ünneplőruhába öltöztünk, pirosba, sárgába, narancsba és barnába. Értünk jött barátunk, a szél, s hátán lovagolva értük el az utca közepét. Ki díszítené az utcákat nélkülünk? Ki szerezne örömet a gyerekeknek, hogy recse-günk-ropogunk a talpuk alatt? Végül ránk szállt a hótakaró.

Barcsay Gyopár, Csíkszereda

Dragoș Alexandra,
Varsolc

Benedek Ajna,
Gyergyószentmiklós

Dáczi Kamilla,
Varsolc

Vad póni a fűvet legeli,
Mögötte a kis póni.
Vet, szánt, dolgozik,
Ő a hős ma nálunk itt,
Traktor Tomi dolgozik.
Állatkertben szép az élet,
Állatok ott vígan énekelnek,
S vígan élnek.

Incze Anna,
Marosvásárhely

Jaj, de rossz az életem,
hegehupás cipőben
iskolába indulok,
de cipőt végül nem húzok.
Cipő nélkül az iskolában
kinevetnek az osztályban.
A tanító néni azt mondta,
hogy cipő nélkül nem szabad.

Basarab Laura, Balánbánya

Haraszti Gréta,
Maros-
vásárhely

Szép az erdő, szép az állat,
Eltörött a boci lába.
Orsi bácsi meggyógyítja,
Légyi bácsi meg bevarrja.
Cicamica borogatja,
Ha meggyógyul,
Úgy megy rajta iskolába.

Szabó Viola, Zilah

Esik az eső, süt a nap,
jön a szivárvány,
csúszkál rajta a napsugár.
Biztatja az osztályt,
hogy gyertek, mert
ki fog sütni a nap!

Török-Láday Gergő,
Csíkszereda

Dósa Blanka,
Makfalva

Mindig szép volt,
levél hullott,
sárga, barna,
mindig hullott.
Szél fúj
jobbra, balra,
míg ide nem
fújja a havat.

Rákosi Jennifer,
Szilágycseh

Vége van az ősznek,
Szedtünk szőlőt, eleget
Szekérbe, kosárba
És a pocakunkba!
Koppant a sok dió,
Kalács lesz belőle,
Mami süti azonnal,
S megkínál mindenkit vele.

Balogh Máté, Szilágycseh

Szegedi Anita,
Ivó

A fák levelei megsárgulnak,
szépen, csendben lehullanak,
ugye, milyen szép az ősz,
színes lesz az egész völgy.

Trif Adrien-Antónia,
Balavásár

Hullanak a falevelek,
iskolába megy sok gyerek.
Érik a sok finom gyümölcs,
a hordókba édes mustot tölt.

Szilágyi-Székely Melinda
magyarlapádi tanítványai

Ősz, ősz, falevél,
Ropogós a dióhéj.
Finom bele ropogós,
Héja pedig kopogós.
Zörögnek a falevelek
Mindenféle színben,
Számolom is őket
Talán egész héten.
Szárnyra kelnek a madarak,
Énekelnek szépen,
Kismadarak mennek el
Minden meleg helyre.

Bodó Réka kisdiákjai
a kolozsvári Apáczai Csere
János Líceumból

Csipike postája

Szoktatok a bábszínházban számolni, hogy hamarabb kezdődjék az előadás? Az adventi naptár is arra jó, hogy számoljuk, hányat kell még aludni Karácsonyig. Három gongütés, és felgördül a függöny. 28 nap, és megszületik a Kisjézus.

Készítsetek el novemberi ajándékunkat, a gyertyafényes adventi naptárt, segítsetek otthon, szerezzetek örömet, akinek csak tudtok, és úgy elrepül advent négy hete, mint a pinty.

Úgy örülünk neked, kedves Szivárvány, ahogyan az eső és a napsugár örül egymásnak. Talán ettől vagy olyan vidáman színes – üzenik **Horváth Ildikó tekerőpataki óvodásai**.

• A vakációnak nagyon örültek, de az iskolát is vidáman kezdték meg **Menninger Katalin tanító néni csomaközi elsősei**.

• **Nagyváradról**, a Szacsvey Imre Iskolából érkezett a kép, melyen **Fekete Erika és Orbán Tímea tanító néni** osztálya épp az édesanyját köszönti.

Vágd ki a bélyeget, és ragaszd a gyűjtőlapra!

E lapszám támogatói:

Készült a Magyar Kormány támogatásával

● Büszke vagyok **Csatlós Anna** óvó néni maroshévízi csoportjára nemcsak azért, mert a Csipike nevet viselik, hanem azért is, mert hűen őrzik székely népviseletüket.

● A múlt tanév vége óta a Szivárvány szebb és egy melléklettel vastagabb lett, **Kovács Ágnes** tanító néni nyáradszeredai osztálya pedig nagyobb, okosabb és még vidámabb.

● Szorgos bélyeggyűjtők vagyunk – üzeni büszkén **Géczi Lili** csoportja a nagyváradi Orsolya Óvodából.

● Ki nem szereti az őszt? **Molnár-Gál Sarolta** és **Ferencz Erzsébet** nagyenyedi óvodásai megmutatják, hogyan kell örülni a színes avarnak, koppanó gesztenyének.

Címlap:

**SZILÁGYI TOSA
KATALIN**

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXVII. évfolyam, 399. szám
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMÉSE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Habineac Stefánia,
Nagyvárad

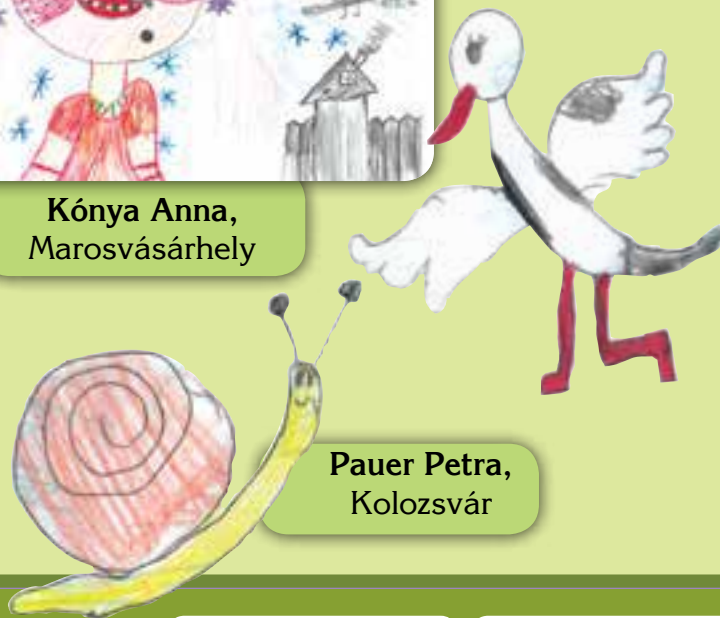
Gacsádi Aida,
Csomaköz

Kónya Anna,
Marosvásárhely

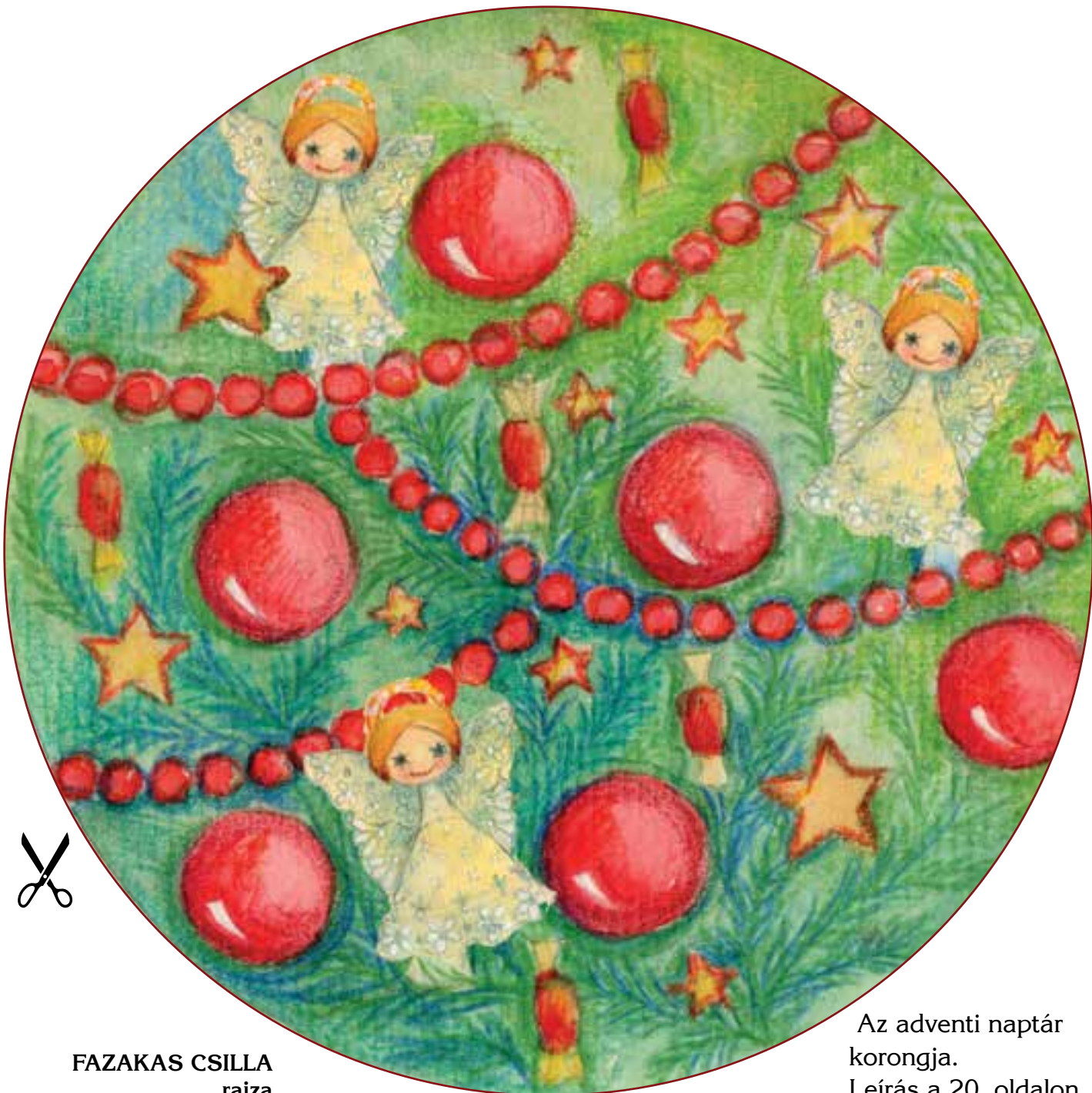
Bende Mátyás,
Zabola

Pauer Petra,
Kolozsvár

Ára 4 LEJ, 400 FT

FAZAKAS CSILLA
rajza

Az adventi naptár
korongja.
Leírás a 20. oldalon.